



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 654/2019
25.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика (КЗ), одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Рајића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину 2К(н) 53/18 (2017) од 26.04.2018. године и Вишег суда у Зрењанину 1Кжн 88/18 од 26.03.2019. године, у седници већа одржаној 25.06.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Рајића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину 2К(н) 53/18 (2017) од 26.04.2018. године и Вишег суда у Зрењанину 1Кжн 88/18 од 26.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину 2К(н) 53/18 (2017) од 26.04.2018. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ извршеног на штету оштећене ББ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 16.11.2017. године до 26.04.2018. године. Истом пресудом, окривљеном је изречена мера безбедности обавезно психијатријско лечење и чување у здравственој установи, која ће се спровести у Специјалној болници за психијатријске болести „Др Славољуб Бакаловић“ у Вршцу, и коју меру ће суд обуставити када утврди да је престала потреба за лечењем и чувањем окривљеног у здравственој установи, с тим што мера изречена уз казну затвора, може трајати и дуже од изречене казне, а време проведено у здравственој установи урачунава се у време трајања изречене казне. Окривљени је ослобођен плаћања судског паушала и трошкова кривичног поступка, за које је одређено да падају на терет буџетских средстава. Истом пресудом, окривљени је

на основу члана 423. тачка 2) ЗКП, ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ на штету оштећене ВВ.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину 1Кжн 88/18 од 26.03.2019. године, одбијене су као неосноване жалба Основног јавног тужиоца у Зрењанину и жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Зрењанину 2К(н) 53/18 (2017) од 26.04.2018. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Рајић, због повреда закона из члана 74. тачка 7) и 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или их укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 74. тачка 7) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости, истиче да је у конкретном случају повређено право на обавезну одбрану окривљеног, тиме што је Основни суд у Зрењанину, након доношења првостепене пресуде, а пре достављања писаног отправака исте, решењем 2К(н) 53/18 (2017) од 23.05.2018. године, разрешио дужности браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Рајића, иако је окривљеном изречена мера безбедности обавезно психијатријско лечење. Због наведеног, бранилац сматра да је окривљени морао имати браниоца по службеној дужности, све до правноснажног окончања поступка.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева за заштиту законитости не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Одредбом члана 74. тачка 3) ЗКП прописано је да окривљени мора имати браниоца ако је задржан или му је забрањено да напушта стан или је притворен – од лишења слободе, па до правноснажности решења о укидању мере; док је тачком 7) истог члана, прописано да окривљени мора имати браниоца ако се против њега води поступак за изрицање мере безбедности обавезног психијатријског лечења – од подношења предлога за изрицање такве мере, па до доношења одлуке из члана 526. став 2. и 3. ЗКП или до правноснажности решења о изрицању мере безбедности обавезног психијатријског лечења.

Из списка предмета произилази да је решењем Основног јавног тужиоца у Зрењанину А 32/17-257 од 16.11.2017. године, окривљеном АА постављен бранилац по службеној дужности, адвокат Владимир Рајић, сходно одредби члана

74. тачка 3) ЗКП, јер је према окривљеном био одређен притвор. Такође, из списка предмета произилази да је решењем Основног суда у Зрењанину 2К(н) 53/18 (2017) од 26.04.2018. године, које је постало правноснажно дана 03.05.2018. године, укинут притвор окривљеном АА, а како се ради о кривичном делу за које није обавезна одбрана, то је суд дана 23.05.2018. године, разрешио дужности браниоца адвоката Владимира Рајића, у складу са чланом 81. у вези члана 74. тачка 3) ЗКП.

Полазећи од наведеног и цитираних законских одредби, а имајући у виду да се у конкретном случају не ради о кривичном поступку вођеном по предлогу за изрицање мере безбедности обавезног психијатријског лечења, већ је реч о скраћеном кривичном поступку вођеном по оптужном предлогу Основног јавног тужиоца у Зрењанину Кт 1786/17 од 12.12.2017. године, то по налажењу овог суда, неосновано бранилац указује да је повређено право на обавезну одбрану окривљеног, будући да је окривљени имао браниоца по службеној дужности од момента када је притворен, па до правноснажности решења о укидању притвора, сходно одредби члана 74. тачка 3) ЗКП, из ког разлога му је и био постављен бранилац по службеној дужности.

Из изнетих разлога, неосновано бранилац указује на повреду закона из члана 74. тачка 7) ЗКП.

Поред тога, у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2. тачка 1) ЗКП, јер сматра да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказима на којима се по одредбама ЗКП не могу заснивати. У вези тога, као незаконит доказ бранилац означава налаз и мишљење Центра за социјални рад града Зрењанина од 04.12.2017. године, који према наводима захтева, садржи исказе оштећене ББ и оштећене ВВ, дате мимо правила ЗКП, јер нису биле упозорене да као привилеговани сведоци нису дужни да дају исказ, а са друге стране суд је издвојио из списка предмета исказе тих сведока – као привилегованих сведока. Такође, као незаконит доказ бранилац означава и тимско психијатријско вештачење окривљеног АА, од 11.12.2017. године, у коме су цитирани искази сведока оштећених које су дали пред Основним јавним тужиоцем у Зрењанину, а који сведоци су касније током поступка, на главном претресу, искористили своје законско право да не сведоче.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Наиме, по налажењу овог суда, налаз и мишљење Центра за социјални рад града Зрењанина од 04.12.2017. године, сачињен је од стране овлашћене институције коју оснива Република Србија, Центра за социјални рад града Зрењанина и водитеља случаја ГГ, у складу са одредбама Породичног закона и Правилника о организацији и нормативима и стандардима рада Центра за социјални рад, који сам по себи, нити по начину прибављања није у супротности са Закоником о кривичном поступку. Притом, предметни налаз и мишљење Центра за социјални рад града Зрењанина, сачињен је на основу разговора са оштећеном ВВ, те изјаве оштећене ББ, дате на записнику пред тим центром, затим достављене документације, као и раније евиденције Центра за социјални рад, у

свему у складу са одредбама Закона о општем управном поступку, у оквиру обраде случаја, а не на основу исказа оштећених датих пред Основним јавним тужиоцем у Зрењанину, како то бранилац окривљеног неосновано истиче.

Такође, и тимско психијатријско вештачење окривљеног од 11.12.2017. године, по налажењу Врховног касационог суда, обављено је у свему у складу са одредбама члана 113. до 123. ЗКП, које прописују предузимање ове доказне радње. Наме, предметни налаз и мишљење, комисија вештака је дала превасходно на основу опсервације психичког стања окривљеног током боравка на одељењу психијатрије опште болнице у Зрењанину дана 17.01.2017. године, затим психијатријског прегледа окривљеног, као и медицинске документације, као и података у списима предмета, релеватних искључиво за оцену душевног стања, односно способности расуђивања и способности одлучивања окривљеног у време извршења кривичног дела, као и неопходности изрицања истом мере безбедности обавезног психијатријског лечења.

Стога, неосновано бранилац окривљеног указује да су побијане правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Из изнетих ралога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Марина Пандуровић, с.р.**

**Председник већа-судија
Зоран Таталовић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић